

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **M. G. A. H.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2006, č. j. OAM-742/LE-05-VL05-2006, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2006, č. j. 48 Az 58/2006 - 11,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2006 zamítlo Ministerstvo vnitra žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenu Krajskému soudu v Praze dne 11. 8. 2006. Krajský soud následně dne 25. 8. 2006 žalobu odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení; v odůvodnění uvedl, že žaloba neobsahuje žádné žalobní body a ve lhůtě pro podání žaloby nebyla žalobcem v tomto směru doplněna, ačkoliv § 71 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že žaloba musí obsahovat alespoň jeden žalobní bod.

Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včasnou kasační stížnost, v níž namítl, že z rozsudků Nejvyššího správního soudu (např. č. j. 3 Azs 422/2004 - 54) je zřejmé, že povinnost vyzvat žalobce k doplnění žaloby má naopak krajský soud tehdy, kdy žalobní bod existuje, avšak je formulován natolik nedostatečně, že na jeho základě není možné žalobu věcně přezkoumat. V tomto ohledu stěžovatel dále odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a doplnil, že v případě, kdy žalobní bod je v žalobě obsažen, avšak je nepřesně formulován, není výzva soudu k doplnění žaloby v rozporu s § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.

Dále stěžovatel uvedl, že jeho žaloba žalobní bod obsahovala, a tento byl formulován identickým způsobem jako v případech posuzovaných ve výše uvedených rozsudcích

Nejvyššího správního soudu. Pokud stěžovatel v žalobě uvedl, která ustanovení správního řádu byla žalovaným porušena a jakým způsobem (nezjištění skutkového stavu, neopatření si podkladů pro rozhodnutí), je nutno toto tvrzení považovat za takové, jež splňuje minimální požadavky na formulaci žalobního bodu. Krajský soud měl tedy povinnost vyzvat stěžovatele k doplnění žaloby; přičemž v daném případě by se nejednalo o rozšíření žalobních bodů v žalobě uvedených, ale pouze o jejich doplnění.

K přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. stěžovatel uvedl, že krajský soud výrazně pochybil při aplikaci procesně právních ustanovení, v důsledku čehož nedošlo k věcnému přezkumu žaloby. Právní názor krajského soudu je navíc v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a nesplňuje tak požadavek předvídatelnosti. Odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost by tak vedlo k úplnému odepření spravedlnosti a k porušení práva na spravedlivý proces. Zájem na dodržování základních práv jedince pak nutně přesahuje vlastní zájem stěžovatele na rozhodnutí o kasační stížnosti.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dalším podáním označeným jako návrh na provedení důkazu pak stěžovatel zaslal Nejvyššímu správnímu soudu dokument „zatýkácí rozkaz Generálního zastupitelství“ a uvedl, že v důsledku své politické činnosti, která spočívala v roznosu letáků a účasti na veřejných demonstracích byl zatčen a odsouzen k trestu odnětí svobody na sedm let. Z vězení následně utekl. V pohovoru ve věci žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel uváděl pouze ekonomické důvody, neboť se bál, že jím poskytnuté informace mohou být zneužity či poskytnuty egyptským státním orgánům. Zatýkácí rozkaz je dle stěžovatele důkazem, že je pronásledován za uplatňování politických práv.

Následně stěžovatel zaslal Krajskému soudu v Praze podání v arabštině (následně předáno Nejvyššímu správnímu soudu), v němž sděluje krajskému soudu, že mu tento nezaslal výzvu, zda si přeje nařízení ústního jednání a zda se chce tohoto jednání zúčastnit. Jediné, co stěžovatel od krajského soudu obdržel, bylo rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Na případném ústním jednání přitom stěžovatel mohl soudu sdělit informace týkající se jeho případu. Tyto informace sdělil pracovníku žalovaného, který s ním vedl pohovor, ale tento pochyboval o pravdivosti těchto informací, a proto je neprotokoloval. Místo toho napsal do protokolu jen ekonomické důvody a některé tamní politické důvody.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je z části nepřijatelná, ve zbytku pak nepřijatelná.

K námitce týkající se „zatýkácího rozkazu Generálního zastupitelství“, jenž má prokazovat důvodnost žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, jakož i k námitce ohledně vadné protokolace pohovoru pracovníkem žalovaného Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost napadá usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, a proto přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. Nejvyšší správní soud může podrobit

přezkumu pouze postup krajského soudu a jeho úvahy, tedy posoudit správnost závěrů krajského soudu, které jej vedly k odmítnutí žaloby; nemůže se však zabývat výše uvedenými námitkami, neboť takové námitky jsou nepřijatelné.

Nejvyšší správní soud se poté zabýval tím, zda kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K neopodstatněnosti ústního jednání před soudem v případě, kdy soud dospěje k závěru, že návrh je neprojednatelný, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 - 55, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích rovněž opakovaně uvedl, že neexistuje zákonná povinnost soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno (viz např. rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele je přitom zřejmé, že jeho žaloba ani náznak žalobního bodu neobsahovala.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu